

Proloog

Julia Coleman liep met een zak koffiebroodjes terug door de stad terwijl ze koffie dronk uit een polystyreen beker. Het was een prachtige ochtend met slechts een paar wolkjes aan de kobaltblauwe lucht. Vroeg in de middag zou het al vijftientig graden zijn, en hoewel ieder meisje droomde van perfect weer op haar trouwdag, was de bruid nu al bang dat ze het bloedheet zou krijgen in haar bruidsjurk. Vlak voordat ze naar buiten was gelopen, had Julia een glimp van de jurk opgevangen, en het was een echte prinsessenjurk: volants tot aan de grond, een boothals en een gebloemd lijfje van kraaltjes. Er was maar één woord om hem te beschrijven: betoverend. Alles wees op een perfecte dag, ware het niet dat Julia's goede vriendin Anais zou gaan trouwen met een man die Julia niet bepaald mocht: Flynn Carter.

Op de oever van de Cree-rivier pauzeerde Julia een paar minuten. Ze ging op een gammel, oud bankje zitten en hield haar gezicht naar de zon. Vele zondagen had ze hier met haar opa op zalm gevestigd. Ze had prachtige herinneringen aan het stadje Newton Stewart in Zuidwest-Schotland. Julia was in het stadje opgegroeid, maar was naar Fort William verhuisd om aan de universiteit toerisme en hospitality te studeren. Pas na de dood van haar opa was Flynn Carter, een vastgoedontwikkelaar, in Julia's leven verschenen.

Haar opa had zijn hele leven hard gewerkt, maar geen rijkdom vergaard, behalve het huis waarin hij woonde. Rond zijn dood was de woningmarkt ingestort; niemand kreeg iets gekocht of verkocht. Zijn huis had bijna twee jaar leeggestaan. En toen had

Flynn Carter een belachelijk bod uitgebracht op het huis, dat op een behoorlijk perceel uitstekende grond was gebouwd. Flynn was meedogenloos geweest, had contant geld geboden, duizenden ponden onder de vraagprijs. Volgens Flynn kon de deal zo snel mogelijk gesloten worden. Hij was een kille onderhandelaar, toonde geen enkel medeleven of onderhandelingsruimte, en om het nog erger te maken was het bod maar achtenveertig uur geldig.

Julia voelde zich gebroken. Alleen met de opbrengst van haar opa's huis kon ze haar droom van een eigen B&B verwezenlijken, maar Flynn Carter had heel duidelijk te kennen gegeven dat het huis van haar opa zou worden gesloopt als de deal doorging. Die achtenveertig uur waren de moeilijkste uren van Julia's leven geweest. Ze had nauwelijks gegeten of geslapen terwijl ze alle scenario's had afgewogen en had geprobeerd te bedenken wat ze het best kon doen. Het ging om haar opa's huis, waar ze zich als kind veilig en gelukkig had gevoeld, een plek vol mooie herinneringen. Julia had gebeden dat er zich op miraculeuze wijze nog een koper zou melden, maar dat was niet gebeurd en de klok tikte door. Uiteindelijk had ze besloten dat ze niets anders kon dan het bod van Flynn Carter accepteren, maar het zinde haar totaal niet dat ze die beslissing in zo korte tijd had moeten nemen. Flynn Carter aasde op kwetsbare mensen en kocht tegen schandalige prijzen huizen op om zijn vastgoedimperium uit te breiden. Maar voor Julia was Flynn's bod beter dan niets, want het bood haar de kans haar eigen bedrijf te beginnen. Toen ze de juridische documenten bij de notaris tekende, voelde ze alleen maar woede jegens Flynn Carter. Ze wist dat het perceel met het huis meer waard was, en dat wist hij ook, maar het zou een te grote gok zijn om eraan vast te houden in de hoop dat de huizenmarkt zich op korte termijn zou herstellen.

Julia herinnerde zich dat ze aan de overkant van de weg naar de bulldozers had gekeken die het huis van haar opa met de grond ge-

lijk hadden gemaakt, terwijl de tranen over haar wangen stroomden. Een huis waar ze een gelukkige jeugd had doorgebracht en dat nu in een gigantische hoop puin was veranderd. Het brak haar hart. En hoe graag ze haar eigen bedrijf ook wilde starten, een gemakkelijke beslissing was het niet geweest.

Toen het huis eenmaal verkocht was, had Julia het geld in een kleine B&B geïnvesteerd en zich in het kleine stadje Heartcross in de Schotse Hooglanden gevestigd. De laatste keer dat ze Flynn Carter had gezien, was op die dag bij de notaris geweest, maar vandaag trouwde hij met haar oudste schoolvriendin, Anais Brown.

Anais was op school altijd het populaire meisje geweest met haar gave huid en haar roodbruine haar tot op de schouders. Ze had maatje 36, een smalle taille en perfecte wimpers. Behalve mooi was Anais ook nog eens slim; ze haalde altijd de hoogste cijfers van de klas.

Op de bruiloft zou Julia bruidsmeisje zijn, samen met hun oude vriendin Mia; op school waren de drie hartsvriendinnen geweest. En gisteravond hadden ze een topavond gehad. Toen Julia bij Anais aankwam, hadden ze hun vriendschap meteen weer opgepakt en de hele avond gelachen en gekletst.

Voor deze bruiloft waren alle registers opengetrokken, en er was nergens op bezuinigd. Hoewel Julia geen fan was van de bruidegom, zou het toch een fantastische dag worden, die begon met een koets met paarden die hen naar de kerk zou brengen. Anais was enig kind, en dus was het voor haar heel speciaal dat haar twee oudste schoolvriendinnen erbij waren op haar grote dag.

Julia liep verder langs de oever van de rivier en nam een omweg over de houten brug naar een binnenplaats met kasseien. Maar toen ze de hoek om liep, begon haar hart sneller te kloppen. Een paar jaar geleden had hier haar opa's huis gestaan, maar de plek was nu totaal onherkenbaar. In eerste instantie had ze blije herinneringen. Ze zag zichzelf door de straat huppelen, met een bal

tegen de voorkant van het huis slaan, en haar opa en oma die haar naar binnen riepen voor limonade en fruitsnoepjes. Maar toen werd Julia door een golf van verdriet overspoeld. Want nu stond er een extravagant hotel met imposante stenen leeuwen die de wacht hielden voor de indrukwekkende entree.

‘Carter Hotel,’ las ze, met daaronder trots vijf gegraveerde sterren, gevolgd door de naam van de eigenaar. Flynn Carter.

De man die haar de kans had geboden iets van haar leven te maken, maar daarbij van haar had geprofiteerd. Vanwege het economische klimaat had hij het huis van haar opa voor een prikkie kunnen kopen, maar hij had geweten dat hij haar flink onder druk zette. Aan dit hotel te zien was hij absoluut een succesvolle zakenman en Anais zou een fantastisch leven met hem krijgen – het zou haar aan niets ontbreken.

Anais, die bij de lokale makelaardij werkte, had Flynn op haar werk leren kennen. Julia had destijds geschokt gereageerd toen Anais haar belde om te vertellen dat ze de liefde van haar leven was tegengekomen, vooral toen ze onthulde dat haar nieuwe verloofde Flynn Carter was. Anais had Julia’s hand vastgehouden toen haar opa overleed en wist dat Julia er kapot van was geweest toen Flynn het huis met de grond gelijk had gemaakt. Maar Anais was smoorverliefd en had haar status op Facebook in no-time veranderd van ‘heeft een relatie’ in ‘verloofd’. Maar volgens Anais was hij ‘de ware’, ondanks Julia’s bedenkingen en verbazing over hoe snel het allemaal ging. Ze kon alleen maar blij zijn voor haar vriendin.

Terwijl haar maag rammelde en ze behoefte had aan een paar paracetamolletjes nadat ze gisteravond veel te veel had gedronken, begon Julia terug te lopen naar het huis van Anais. Toen haar telefoon ging, rommelde ze in haar tas en hield het toestel tegen haar oor. Anais kwam nauwelijks uit haar woorden tussen het huilen en naar adem happen door. Het enige wat Julia eruit kon opmaken, was dat Anais zei dat de bruiloft niet doorging. Maar

hoezo ging de bruiloft niet door? Julia's keel was ineens droog en haar longen deden pijn terwijl ze het op een rennen zette. Wat was er in vredesnaam gebeurd in de afgelopen twintig minuten waarin ze koffie was gaan halen? Toen ze het huis verliet, was er geen vuiltje aan de lucht geweest. Mia zou gaan douchen, terwijl Anais bezig was haar koffer te pakken voor de aankomende huwelijksreis. Dit sloeg helemaal nergens op.

Bloedheet en zweterig dwong Julia haar benen nog sneller te gaan. Hoewel haar hart tegen haar borstkas bonkte, peinsde ze er niet over langzamer te lopen, totdat ze bij Anais was. In no-time was ze terug bij Tollgate Cottage, waar ze het tuinhek naar het honinggele stenen terras openzwaaide.

Terwijl ze voor Anais hoopte dat het gewoon last minute zenuwen waren – hoewel er helemaal geen tijd was voor haperingen; ze moesten allemaal binnen een uur bij de kapper zitten en over vier uur in de kerk – stormde Julia door de voordeur naar binnen. ‘Waar ben je?’ brulde ze terwijl ze haar gympen uit schopte en zich via de gang naar de woonkamer haastte.

Terwijl ze met haar handen in haar zij stond na te hijgen, werden haar ogen groot en viel haar mond open. Daar lag Anais' bruidsjurk, in stukken gescheurd op de grond en nauwelijks meer herkenbaar. Anais lag opgekruld op de vloer, met haar knieën naar haar borst getrokken en tranen die als een tsunami over haar wangen stroomden. Naast haar zat Mia met een doos tissues in de hand.

Nadat Julia tot twee keer toe ‘alle Jezus’ had geroepen, liet ze zich op haar knieën vallen. Anais zag er superverdrietig uit, en Julia pakte haar handen vast en dwong haar haar aan te kijken.

‘Wat is hier in godsnaam gebeurd?’ vroeg Julia zonder omhaal. Ze wilde antwoorden. ‘Mia?’

Mia haalde haar schouders op. ‘Toen ik onder de douche vandaan kwam, trof ik dit aan.’ Haar ogen gleden door de kamer.

Anais' gezwollen ogen puilden uit en ze slikte. 'Hij is weg. Het is over,' flapte ze eruit terwijl ze op adem probeerde te komen.

Julia hoorde de woorden, maar snapte er niets van. 'Wat? Hoezo? Ik ben maar twintig minuten weg geweest.'

'Meer tijd had hij niet nodig. Hij banjerde hier naar binnen, vertelde zijn nieuws en liep vrolijk weer naar buiten.'

'En het nieuws is...'

'Dat hij iemand anders heeft.'

Julia ademde uit. 'Nee! Heeft Flynn een ander? Maar hij is stapelgek op je. Je zei dat hij stapelgek op je was. Hij was de ware, jij was de ware.'

'Nou, niet meer dus.'

'En dat vertelt hij je op jullie trouwdag?' Julia was perplex. Wat een vuile rat. Julia wist dat de man meedogenloos en niet te vertrouwen was. Zoals hij zaken met haar had gedaan, en nu dit. Misschien, heel misschien mocht Anais zich wel gelukkig prijzen, hoewel het niet het juiste moment was haar daarop te wijzen.

Anais knikte, ondanks haar tranen.

'Wie... Hoelang al?' Er gingen veel vragen door Julia's hoofd.

Mia stak de doos met tissues naar Anais uit, die er een handjevol uit trok, haar neus snoot en haar schouders ophaalde. 'Een ander meisje, geen idee.'

'Wat... Heb je hem er niet naar gevraagd?' drong Julia voorzichtig aan.

'Ik kreeg de kans niet. Hij vertelde me de feiten en vertrok.'

'Heb je niet geprobeerd hem tegen te houden?' Julia keek naar Mia.

'Ik heb hem niet eens gezien. Hij was alweer weg toen ik onder de douche vandaan kwam.'

Julia schudde vol ongeloof haar hoofd. 'Bel hem, we willen antwoorden.'

'Nee,' zei Anais stellig. 'Wat heeft dat voor zin? Hij heeft me

bedrogen... Hij heeft een ander. Ik wil hem echt niet meer terug en gun het hem ook niet te denken dat het me iets doet.'

Hoewel Julia geen voorstander van Anais' huwelijk met Flynn was geweest, leefde ze toch erg met haar vriendin mee. Ze wist dat er over een paar uur een kerk vol mensen zou zitten te wachten. Anais' moeder zat al bij de kapper, en haar vader was onderweg naar de bloemist om de boeketten en corsages op te pikken... Deze bruiloft had een fortuin gekost, en nu nam Flynn de benen en liet Anais met de rotzooi achter. Het was niet te bevatten.

'En alle gasten dan? Wat wil je dat ik doe?' Julia's stem was zacht.

Opnieuw barstte Anais in tranen uit.

'Sorry, sorry...' zei Julia verontschuldigend terwijl ze weer op Anais focuste. 'Ik wil het niet nog erger maken.'

'Hoe kan hij me dit aandoen? Hoe kan ik ooit mijn gezicht nog laten zien?' huilde Anais.

Julia sloeg haar arm om Anais' schouders en trok haar naar zich toe. 'Hij moest zich doodschamen. Ooit zal hij er spijt van krijgen. Jij verdient iemand die je op handen draagt... iemand die jou waard is.'

'Geloof me, op dit moment heb ik daar totaal geen haast mee,' snikte Anais gesmoord voordat ze haar ogen droogdepte en naar de champagnefles op tafel reikte. 'Ik heb drank nodig,' zei ze. Haar stem sloeg over terwijl ze de fles aan Mia gaf, die hem ontkurkte en de vloeistof in de bekertjes van gisteren schonk, die nog op de tafel lagen.

Ze namen allebei een flinke slok en zwegen even voordat Julia sprak. 'Oké,' zei ze gedecideerd, het voortouw nemend. 'We moeten de gasten informeren. Heb je een lijst? Dan gaan we bellen.'

Met een gepijnigd gezicht knikte Anais naar het papier met de tafelschikking op de koffietafel. 'Daar staan alle namen op, maar ik heb niet van iedereen een telefoonnummer. Misschien kan ik

het het best op Facebook zetten. Het nieuws zal zich als een lopend vuurtje verspreiden... Dan zijn we met één klik klaar.’

Julia leefde ontzettend met haar vriendin mee en besepte dat Anais’ hart gebroken was. Zulke dingen gebeurden alleen in films, dacht ze, niet in het echte leven, en al helemaal niet bij iemand die ze kende. Wie dacht Flynn Carter wel dat hij was? Het was tot daaraan toe dat hij een meedogenloze zakenman was, maar dit ging nog een stap verder. Hij had Anais vernederd, in de hoek getrapt. Het was onacceptabel om iemand zo te behandelen, helemaal op haar trouwdag. Julia wist niet hoe ze zelf zou reageren als haar zoiets ooit zou overkomen – het was de ergste nachtmerrie van iedere vrouw.

Zodra Julia het bericht op Facebook had gezet, begon Anais’ telefoon als een gek te pingen. Opnieuw nam Julia de leiding en ze schakelde de telefoon uit, waarna ze champagne bijschonk.

Op een dag zou Flynn Carter zijn verdiende loon krijgen. Julia geloofde in karma.

1

Vijf jaar later

Julia ademde de nazomerlucht diep in toen ze bij haar B&B terug was en op de smeedijzeren stoel bij de achterdeur ging zitten. Terwijl ze haar ogen sloot, voelde ze de zon op haar gezicht branden. De laatste persoon die ze die ochtend in de pub van haar kleine dorp Heartcross had verwacht te zien, was Flynn Carter. Even was ze verstijfd, compleet in shock, en ze had twee keer moeten kijken om zeker te weten dat ze geen spoken zag. Maar hij was het echt, hoe graag ze ook had gewild dat ze hallucineerde, en hij had maar een paar meter bij haar vandaan gestaan. Flynn was een gezicht uit het verleden waarvan ze nooit had verwacht dat ze het weer zou zien. Hij had haar niet herkend, terwijl zij meteen wist wie hij was. De man die haar opa's huis had gesloopt en haar vriendin op haar trouwdag had gedumpte, huurde de komende twaalf maanden een huisje aan Love Heart Lane. Wat had hij in vredesnaam in Heartcross te zoeken?

Toen Julia haar ogen weer opendeed, staaarde ze naar de prachtige tuin en glimlachte. Het landschap was betoverend, de hoge bergen op de achtergrond die boven de groene weilanden uittoerenden en de Heart-rivier die over de rotsen klotste. In de verte lag Foxglove Farm, en Drew reed op zijn quad over de velden met zijn zoon Finn voor zich. Dit was haar eigen stukje paradijs, gekocht en betaald met het geld van het huis van haar opa. Julia's B&B was alles voor haar. Het drie verdiepingen tellende, elegante landhuis dateerde uit het midden van de negentiende eeuw en stond op

ruim 0,4 hectare land, met onder meer de tuin en een eigen beek.

Julia was op slag verliefd geworden op dit huis. Met zijn karakteristieke slaapkamers en indrukwekkende woonvertrekken met eiken balken over de hele lengte van de plafonds en rustieke open haarden had ze meteen een bod willen uitbrengen. Binnen enkele maanden was haar eigen B&B een feit en ze keek nooit achterom.

Nu Heartcross de afgelopen achttien maanden vele malen in het nieuws was geweest, gingen de zaken uitstekend. Maandenlang had het bordje GEEN KAMERS VRIJ buiten op het hek gehangen, en Julia had voortdurend gasten moeten wegsturen. Om die reden had ze besloten de sprong in het diepe te wagen en tekeningen te laten maken voor een aanbouw met één verdieping aan de achterkant van het huis, met een luxe privévertrek achter in de tuin. Ze kon niet wachten om haar kleine imperium uit te breiden en wachtte geduldig met gekruiste vingers op de belangrijke brief dat de bouwvergunning was verleend.

‘Een dubbeltje voor je gedachten.’

Julia keek op en grijnsde. Voor haar stond Eleni in een lange, Citroëngele, luchtige jurk met een prachtig lijfje en een strakke ceintuur. Ze glimlachte breed en hield een paraplu boven haar hoofd tegen de middagzon.

‘Het is alsof je zo uit de jaren twintig van de twintigste eeuw komt,’ zei Julia terwijl ze wenste dat ze zelf modebewuster was. ‘Sterker nog, je hoort op een filmset thuis... *Pretty Woman*, terwijl ik...’ Julia keek naar beneden, naar haar afgedragen joggingbroek en T-shirt met bleekvlekken. ‘God mag weten waar ik thuishoor.’

‘Je vindt me dus een prostituee?’ Eleni legde zogenaamd protesterend haar hand op haar borst en gniffelde. ‘En wees niet zo hard voor jezelf. Die grungelook van jou is helemaal hip.’ Ze knipoogde brutaal, waarna ze haar paraplu tegen de muur zette. ‘Maar vertel: waar zat je aan te denken?’ Eleni hield haar hoofd schuin.

‘Ik? Gewoon over het leven,’ gaf Julia toe, ‘en hoe ver ik de af-

gelopen paar jaren ben gekomen. Dit huis maakt me gelukkig. De kamers zitten vol, en ik geniet er elke dag van... Kortom, het leven is goed.'

'Goed zo! Die hikers komen steeds weer terug en dat is dankzij jou.' Eleni trok met een glimlach een stoel bij en ging naast Julia zitten.

'Ik word er verlegen van. Wat wilde jij vroeger worden? Hoe ambitieus was je, Eleni?'

'Ik? Ik wilde gewoon de vrouw van Harry Styles worden of het liefje van prins Harry. Zoals je je kunt voorstellen, waren mijn ouders daar niet enthousiast over. Dat is de reden dat ze me het huis uit schopten, zodat ik mijn eigen boontjes kon doppen met alle kerels die de revue passeerden.'

Julia gniffelde. Eleni Gladmore was begin twintig, altijd grappig, en ze was een paar maanden geleden bij de B&B komen werken. Ze was honderd procent betrouwbaar en woonde momenteel in een kleine flat in het stadje Glensheil aan de andere kant van de brug.

In eerste instantie zou Eleni een maand komen proefdraaien, maar vanaf het moment dat ze de B&B betrad, had ze er perfect bij gepast. Met haar ondeugende gevoel voor humor en fantastische kookkunsten – haar *full Scottish breakfast* was subliem – had Julia haar meteen aangenomen. Het was heerlijk om elke dag in zulk gezelschap te verkeren. Samen deden ze meestal met een glimlach hun dagelijkse klusjes en dansten ze als malloten door het huis terwijl ze schoonmaakten en poetsten. Ze deelden verhalen over hun oude en huidige leven en hielden elke vrijdag een 'werk'-lunch in de pub.

Eleni deed Julia denken aan prinses Merida uit de Disneyfilm *Brave*, met haar lange, wilde, krullende, rode haar, blauwe ogen, bleke huid en slanke postuur.

'Hoe was je middag?' vroeg Eleni.